

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּהַר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ח - חלק י"ז

קונטרס 527

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

עת לעשות לה'

שמו

משיחא, בגין ד"מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" (ישעיה י"א), וכתב "ולא ילמדו עוד איש את-רעהו ואיש את-אחיו לאמור דעו את ה', כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם" (ירמיה ל"א), אמן כן יהי רצון.

החיד"א כותב בשם הגדולים, שאין עוד למוד בעולם המוצף הנשמה כמו למוד הזהר הקדוש, ואפלו בקריאה בעלמא! במקום אחר אומר, כי כשגורסים בקריאה בעלמא יקר יותר בבחינה אחת מלמוד בהבנה, שכשם כשולמד בהבנה יכול לדמות בנפשו שמשגי את תכן הדברים, אך כשולמד בגרסה בלתי הבנה קושר נפשו בפנימיות הדברים הנעלמת גבוה מעל גבוה, ונקשר ממש ברוח הקדש שבזהר, עד שמקבל זכור נפלא מאד ונשמתו מבהיקה באור יקרות עין לא ראתה, וזה הגדול והיקר שבתקונים. **כן מובא שנתן האר"י הקדוש לאדם אחד תקון לחטאיו, ללמד בכל יום חמשה דפים זהר בקריאה בעלמא.**

בספר אדיר במרום להרמח"ל (ספר קדוש ונורא שהגאון מוילנא ראה ללבש בגדי שבת לכבוד הגיעו לידיו) מבאר, כי בין הגאולה השלמה באה תחלה על דרך בריחא מהסטרך אחרך ורק לאחר מכן על דרך יציאה ונצחון גמור. והנה ספר הזהר הוא אור של אימא עלאה, עלמא דחרות, וקדשתם את שנת החמשים וקראתם דרור בארץ וגו', ועל ידיו היא הבריחה משעבוד הסטרך אחרך קדם התגלות הגאולה השלמה.. זהו שמצינו ברשב"י שמלט נפשו מן המלכות, שכל עקר פעלתו היתה כי ספר הזהר הוא דמיון תבת נח להנצל על ידיו מפני מי המבול, והיה אם נשך הנחש את איש ובא אל התבה וחי להמציא עיר מקלט אל הנפשות המענות באחרית הימים לבוא בתוכה מפני המשחית לחבות כמעט רגע עד יעבר זעם.

הנה מה טוב ומה נעים שיקבלו על עצמם עם רב מישראל להדבק בזהר ולהתחיל בלמוד עמוד יומי בזהר. ומי שירצה ללמד יותר מזה ישלים בפרשיות אחרות, כי למוד עמוד היומי הוא בבחינת "קבץ על יד ירבה". גם מי שהחסיר השעור יום אחד, לא יתעכב מחמת כן, וימשיך להשלים העמוד עם הצבור, ואם יעזרנו השם ישלים החסר בזמנים אחרים, כי כאשר

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

מתחילים להשלים על חשבון הלמוד היומי מתבטל השער מפל וכל העקר
 שה"עמו היומי צרי להיות חזק" . " . ר

כזה ור נפלא כמוס בדברי הזהר הקדוש אשרי מי שזוכה להדבק
 בספר הזהר בי בלמוד ובין באמירה ולתחזיק ב"עמוד היומי" כי אין ערוך
 לחדה ולשעשועים שנעשים למעלה כאשר עם רב מישראל עוסק בענין
 אחד לעשות נחת וח לבדא יתברך שמו.

איתא בזהר הקדוש ובגין דעתידין ישראל: למטעם מאילנא דחיי
 דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גל תא ברחמי ויתקים בהון "ה ביד
 ונחנו ואין עמו אל נכר (דברים ל"ב). אין ספק ב' על ידי הלמוד הזה אפשר
 לצאת מגלות הכלל והפרט זכור מה שהראני הגאון הצדיק רבי דניאל
 פריש זצ"ל בדברי הרמ"ק כי בשנים קדמוניות היו הגלות של ישראל
 בבניות כלליות ותר פ' דרי כפר אחד היו, ובליסמענין אחד ודרי כפר
 אחר מענין אחר, וכן על זה הדרך אך קדם ביאת משיח צדקנו תהיה לכל
 אחד ואחד מישראל גלות פרטית שלו הינו המני ות "שלו ברוחניות
 והמני ות "שלו בגשמית, והמצרים הפרטיים שהיא ולך ותועה בהם עד
 שדומה בעיניו שאין מהם יציאה עולמית ובנדאי כאשר הזהר הקדוש ומר א
 כי בזכות הלמוד הזה יצאו מן הגלות ברחמים מבטח כל העוסק בלמוד
 הקדוש הזה שעד מהרה יזכה לגאולה וישועה בכל בחי ותיו ויצא מחשכה
 לאור גדול.

ושכינתא תתא, איהי גאולת בתי ערי חומה אתמר בה, ובתי ערי החצרים. ששני בתים יש בלב: אם הם מפעלי תורה, הם נקראים בתי ערי חומה, כמו שצאמר ביציאת מצרים, (שם יד) והמים להם חומה מימינם ומשמאלם. לאחרים שאינם פעלי תורה, נקראו בתי החצרים.

אמר רבי שמעון, והרי מצאנו חצרים שצאמר בו (אסתר ה) ותעמד בחדר בית המלך הפנימית נכח בית המלך. ובכל מקום המלך סתם, זה הקדוש ברוך הוא. ותעמד, אין עמידה אלא תפלה. נכח בית המלך, נכח בית המקדש, שכל ישראל צריכים להתפלל תפלתם לשם ולהיות נכח בית המקדש. מי זו כאן חצר הפנימית? ודאי שנים הם חצרות בית ה'.

אמר לו המנורה הקדושה, שני חצרים, הם החיצוניים של הלב, והם שני אונים של הלב. ושני בתים פנימיים, שני בתי הלב, ושנים הם הבתים הפנימיים, ושנים הם בתים חיצוניים. ובזמן שיהיה פרקן, תהיה גאלה לכלם, לאותם הקרובים ללב, שהיא השכינה, וגאלה הרחוקים שהתקרבו. והו שכתוב (ישעיה טז) שלום שלום לרחוק ולקרוב. ופרשוהו, לרחוק מעברה, ולקרוב ממצוה.

באותו זמן מצוה לתקוע בשופר ביובל. זהו שכתוב (שם ח) פנשא גס הרים תראו וכתקע שופר תשמעו. כמו שבתקיעת שופר היוכל כל העבדים יוצאים לחרות, כף בגאלה האחרונה בתקיעת שופר מתפנסים כל ישראל מארבעת צדי העולם, שהם עבדי היוכל. שבבעלי תורה, יש בהם עבדים על מנת לקבל פרי, ונקראים עבדי המלך והגבירה. אבל בני המלך הקדוש - (שמות ט) ואשא אתכם על פני פני נשרים ואבא אתכם אלי, שנים נשרים ואבא אתכם אלי, שהם פני חיות המרפכה.

ושכינתא תתא, איהי גאולת בתי ערי חומה אתמר בה, ובתי ערי החצרים. דתרי בתי אית בלבא, אם אינון ממארי תורה, אתקריאו בתי ערי חומה, כגוונא דאתמר במפקנו דמצרים, (שמות יד) והמים להם חומה מימינם (דף ק"ט ע"א) ומשמאלם. לאחרים, דלאו אינון מארי תורה אתקריאו בתי החצרים.

אמר רבי שמעון, והא אשפחנא חצרים דאתמר ביה (אסתר ה) ותעמוד בחדר בית המלך הפנימית נכח בית המלך. ובכל אתר המלך סתם, דא קדשא בריה הוא. ותעמוד, אין עמידה, אלא צלותא. נכח בית המלך: נכח בית המקדש, דכל ישראל צריכין לצלואה צלותא דלהון לתמן, ולמיהוי נכח בית המקדש. הכא מאן חצר הפנימית. ודאי תרין אינון חצרות בית יי'.

אמר ליה בוצינא קדישא, תרין חצרים, אינון חיצוניים דלבא, ואינון תרין אונים דלבא. ותרין בתים פנימיים, תרין בתי דלבא. ותרין אינון גוואי, ותרין אינון בתי בראי. ובזמנא דיהא פורקנא, גאולה תהא לבלהו לאינון קריבין ללבא, דאיהו שכינתא, וגאלין רחיקין דאתקריבו, דהא הוא דכתיב, (ישעיה טז) שלום שלום לרחוק ולקרוב, ואוקמוהו לרחוק מעברה, ולקרוב ממצוה.

בההוא זמנא, פקודא לתקוע שופר תרועה ביובל, דהא הוא דכתיב, (ישעיה יח) פנשא גס הרים תראו וכתקע שופר תשמעו. כגוונא דכתקיעת שופר דיוכלא, פלהו עבדין נפקי לחירות, הכי כפורקנא בתרייתא, בתקיעת שופר, מתפנשוין כל ישראל מארבע סטרי עלמא, דאינון עבדין דיוכלא. דמארי תורה, אית בהון עבדין על מנת לקבל פרי, ואתקריאו עבדי מלפא ומטרוניתא. אבל בני דמלפא קדישא, (שמות ט) ואשא אתכם על פני נשרים ואבא אתכם אלי, דאינון גופי חיוון דמרפכתא.

ישראל מארבעת צדי העולם, שהם עבדי היוכל. שבבעלי תורה, יש בהם עבדים על מנת לקבל פרי, ונקראים עבדי המלך והגבירה. אבל בני המלך הקדוש - (שמות ט) ואשא אתכם על פני פני נשרים ואבא אתכם אלי, שהם פני חיות המרפכה.

מְצוּחַ אַחַר זו - לְתַת לְלוּיִם עָרִים לְשִׁבְתָּ. וּמִשׁוּם שֶׁהֵם לֹא הִשְׁתַּתְּפוּ בְּעַגְלָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חָלַק אוֹתָם אֵלָיו, שְׂיִהְיוּ מְנַגְּנִים לוֹ בְּכַמְהָ מִיְנֵי נִגּוּן. שְׂכָהֲנִים בְּעֹבְדוֹתָם, וְלוּיִם לְשִׁירָם וְלוֹזְמָרָם, וַיִּשְׂרָאֵל לְנִוְיָהֶם. כִּהְנִים בְּעֹבְדוֹתָם, שְׂיִשׁ שָׁם כְּמֵה מְצוּחוֹת. מְצוּחַ אַחַת - לְעִשׂוֹת שְׁמֵן הַמִּשְׁחָה. ב' - לוּיִם שׁוֹמְרִים בְּמִקְדָּשׁ. ג' - יִשְׂרָאֵל לִירָא מִן הַמִּקְדָּשׁ. ד' - עֹבְדוֹת הַלוּיִם בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. ה' - לְהַקְטִיר קִטְרֵת פְּעֻמִּים. ו' - כִּהְנִים תּוֹקְעִים בְּחֻצוֹצְרוֹת בְּמִקְדָּשׁ. ז' - לְקַדֵּשׁ זָרַע אֶהְרֵן בְּמִקְדָּשׁ. ח' - לְלַבֵּשׁ בְּגָדֵי כְהֻנָּה בְּמִקְדָּשׁ. ט' - רַחֲיִצַּת יָדַיִם וְרַגְלָיִם לְעֹבֵד בְּמִקְדָּשׁ.

י' - לְהֵיוֹת הַכֹּהֲנִים עוֹשִׂים קְרִבְנוֹת בְּמִקְדָּשׁ. י"א - לְפָדוֹת פְּסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁים. י"ב - קְרִבְן הַיִּלְדוֹת בְּיוֹם הַשְּׂמִינִי. י"ג - לְמַלַּח קְרִבְנוֹת בְּמִקְדָּשׁ. י"ד - לְעִשׂוֹת הַעוֹלָה כְּמִשְׁפָּטָה. ט"ו - לְעִשׂוֹת הַחֻטָּאת כְּמִשְׁפָּטוֹ. ט"ז - אֲכִילַת קֹדְשִׁים כְּמִשְׁפָּט לְכַהֲנִים. י"ז - אֲכִילַת שְׂגִירֵי מִנְחוֹת. ח"י - לְעִשׂוֹת מִנְחוֹת כְּמִצְוֹתָ. י"ט - לְהִבְיָא קְרִבְנוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ. כ' - לְהִבְיָא גֵדֵר אוֹ נִדְבָה לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ. כ"א - לְהִבְיָא קְרִבְנוֹת קֹדְשִׁים, תְּמוּרוֹת וְיֹלְדוֹת. כ"ב - לְהַקְרִיב שְׁנֵי תְּמִידִין כְּהַלְכָתָן. כ"ג - לְהַדְלִיק אֵשׁ תְּמִיד עַל הַמְּזֻבָּח.

כ"ד - לְעִשׂוֹת תְּרוּמַת הַדֶּשֶׁן. כ"ה - לְהַדְלִיק גֵּרוֹת הַמְּנוּרָה. כ"ו - לְהַקְרִיב מִנְחָה בְּכָל יוֹם. כ"ז - לְהַקְרִיב מוֹסֵף בְּשַׁבָּת. כ"ח - לְהַסְדִיר לָחֶם וּלְבֹנָה. כ"ט -

לְהַקְרִיב קְרִבְן מוֹסֵף בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ. ל' - לְהַקְרִיב בְּשַׁבְּעַת יְמֵי הַפֶּסַח. ל"א - לְהַקְרִיב בְּיוֹם הָעֹמֵר כְּבֹשׁ לְעוֹלָה. ל"ב - לְהַקְרִיב (קָרְבָן) הָעֹמֵר (הֵינּוּ סְפִירַת הָעֹמֵר). ל"ג - לְהַקְרִיב קְרִבְן מוֹסֵף בְּשַׁבְּעוֹת. ל"ד - לְהַקְרִיב שְׁתֵּי הַלָּחִם בְּשַׁבְּעוֹת. ל"ה - לְהַקְרִיב מוֹסֵף בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה. ל"ו - לְהַקְרִיב מוֹסֵף

בְּקוֹדֶשׁ בְּתַר דָּא, לְתַת לְלוּיִם עָרִים לְשִׁבְתָּ. וּבְגִין דְּאִינוּן לָא אֲשַׁתְּתַּפוּ בְּעַגְלָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא חָלַק לוֹן לְגַבְיָה. לְמַהוּ מְנַגְּנִין לִיהָ בְּכַמְהָ מִיְנֵי נִגּוּן. דְּכַהֲנִים בְּעֹבְדוֹתָן, וְלוּיִים לְשִׁירָם וְלוֹזְמָרָם, וַיִּשְׂרָאֵל לְנִוְיָהֶם. כִּהְנִים בְּעֹבְדוֹתָם, דְּאִית תְּמֵן כְּמָה פְּקוּדִין.

פְּקוּדָא חַד, לְעִשׂוֹת שְׁמֵן הַמִּשְׁחָה. ב', לוּיִים שׁוֹמְרִין בְּמִקְדָּשׁ. ג' יִשְׂרָאֵל לִירָא מִן הַמִּקְדָּשׁ. ד', עֹבְדוֹת הַלוּיִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. ה', לְהַקְטִיר קִטְרֵת פְּעֻמִּים. ו', כִּהְנִים תּוֹקְעִים בְּחֻצוֹצְרוֹת בְּמִקְדָּשׁ. ז', לְקַדֵּשׁ זָרַע אֶהְרֵן בְּמִקְדָּשׁ. ח', לְלַבֵּשׁ בְּגָדֵי כְהוּנָה בְּמִקְדָּשׁ. ט', רַחֲיִצַּת יָדַיִם וְרַגְלָיִם, לְעֹבֵד בְּמִקְדָּשׁ.

י', לְהֵיוֹת הַכֹּהֲנִים עוֹשִׂים קְרִבְנוֹת בְּמִקְדָּשׁ. י"א, לְפָדוֹת פְּסוּלֵי הַמּוֹקְדָּשִׁין. י"ב, קְרִבְן הַיִּלְדוֹת בְּיוֹם הַשְּׂמִינִי. י"ג, לְמַלּוֹחַ קְרִבְנוֹת בְּמִקְדָּשׁ. י"ד, לְעִשׂוֹת הַעוֹלָה כְּמִשְׁפָּטָה. ט"ו, לְעִשׂוֹת הַחֻטָּאת כְּמִשְׁפָּטוֹ. ט"ז, אֲכִילַת קֹדְשִׁים כְּמִשְׁפָּט לְכַהֲנִים. י"ז, אֲכִילַת שְׂגִירֵי מִנְחוֹת. ח"י, לְעִשׂוֹת מִנְחוֹת כְּמִצְוֹתָן. י"ט, לְהִבְיָא קְרִבְנוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ. כ', לְהִבְיָא גֵדֵר אוֹ נִדְבָה לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ. כ"א, לְהִבְיָא קְרִבְנוֹת קֹדְשִׁים תְּמוּרוֹת וְיֹלְדוֹת. כ"ב, לְהַקְרִיב שְׁנֵי תְּמִידִין כְּהַלְכָתָן. כ"ג, לְהַדְלִיק אֵשׁ תְּמִיד עַל הַמְּזֻבָּח. כ"ד, לְעִשׂוֹת תְּרוּמַת הַדֶּשֶׁן. כ"ה, לְהַדְלִיק גֵּרוֹת הַמְּנוּרָה. כ"ו, לְהַקְרִיב מִנְחָה בְּכָל יוֹם. כ"ז, לְהַקְרִיב מוֹסֵף בְּשַׁבָּת. כ"ח, לְהַסְדִיר לָחֶם וּלְבֹנָה. כ"ט, לְהַקְרִיב קְרִבְן מוֹסֵף בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ. ל', לְהַקְרִיב בְּזוֹ יְמֵי הַפֶּסַח. ל"א, לְהַקְרִיב בְּיוֹם הָעֹמֵר כְּבֹשׁ לְעוֹלָה. ל"ב, לְהַקְרִיב (קָרְבָן) הָעֹמֵר (הֵינּוּ סְפִירַת הָעֹמֵר). ל"ג, לְהַקְרִיב קְרִבְן מוֹסֵף בְּשַׁבְּעוֹת. ל"ד, לְהַקְרִיב שְׁתֵּי הַלָּחִם בְּשַׁבְּעוֹת. ל"ה, לְהַקְרִיב מוֹסֵף בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה. ל"ו, לְהַקְרִיב מוֹסֵף

הכפופרים. ל"ז, להקריב מוסף בז' ימי החג. ל"ח, להקריב מוסף בשמיני עצרת. ט"ל, לשרוף את הנוותר באש. מ', לשרוף קדשים שנטמאו. מ"א, לעבוד כהן גדול ביום הכפופרים. גדול ביום הכפופרים.

מ"ב, המועל בהקדש קרן וחומש. מ"ג, (ס"א להביא החוטא קרבן חטאת על חטאו) קרבן חטאת. מ"ד, אשם תלוי על ספקו. מ"ה, קרבן אשם ודאי, על הידוע. מ"ו, קרבן עולה ויורד. מ"ז, קרבן סנהדרי גדולה שטעו. מ"ח, להקריב הזב אחר שיטעה. מ"ט, קרבן זבה אחר שתטהר. נ', קרבן יולדות. נ"א, קרבן מצורעים, מתמן ואילף שאר פקודין.

מארי מתיבתאן, באומא עליוכו, לא תעזו מני, עד דאתקין קרבנין לקודשא בריה הוא. דשכינתא איהי קרבן לני', בכל אבר ואבר דמלפא, בחבורא שלים, בדכר ונוקבא. בכל אברים, דאינון: מנהון פרישא, עינין בעינין. אוינין (דף ק"ט ע"ב) לגבי אוינין. חוטמא בחוטמא. אנפין באנפין. פומא בפומא. פגון (מלכיס ב ד) וישם פיו על פיו ועיניו על עיניו. ובדא הוה מחיה הילד. והכי ידין דמלפא, עם ידין דמטרוניתא, גופא בגופא, בכל אברים דיליה. קרבנא שלים.

דבר נש בלא אתתא, פלגו גופא איהו, ושכינתא לא שריא עליה. הכי (ס"א כד) קדשא בריה הוא, לאו איהו בקרבנא עם שכינתא, בכל ישראל, דאינון אנשי מדות, דאינון אברים דילה. עלת העלות לא שריא תמן, וכאלו לא הוה קדשא בריה הוא חד, בתר דלאו איהו עם שכינתיה. ובחוצה לארץ דשכינתא מרחקא מן בעלה, אתמר כל הדר בחוצה לארץ, דומה כמי שאין לו אלוה. בגין דלית תמן קרבנין בחוצה לארץ. ולזמנא דקודשא בריה הוא מתקרב עם שכינתיה, אתקנים ביה האי קרא, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. ועלת העלות שריא עליהו.

נאמר, כל הדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. משום שאין שם קרבנות בחוצה לארץ. ובזמן שהקדוש ברוך הוא מתקרב עם שכינתו, יתקנים בו הפסוק הזה, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ועלת העלות שורה עליהם.

ביום הכפופרים. ל"ז - להקריב מוסף בשבעת ימי החג. ל"ח - להקריב מוסף בשמיני עצרת. ט"ל - לשרוף את הנוותר באש. מ' - לשרוף קדשים שנטמאו. מ"א - לעבוד כהן גדול ביום הכפופרים. מ"ב - המועל בהקדש, קרן וחומש. מ"ג - (להביא החוטא קרבן חטאת על חטאו) קרבן חטאת. מ"ד - אשם תלוי על ספקו. מ"ה - קרבן אשם ודאי, על הידוע. מ"ו - קרבן עולה ויורד. מ"ז - קרבן סנהדרין גדולה שטעו. מ"ח - להקריב הזב אחר שיטעה. מ"ט - קרבן זבה אחר שתטהר. נ' - קרבן יולדות. נ"א - קרבן מצורעים. משם ואילף שאר המצוות.

בעלי הישיבות, בשבועה עליכם, אל תזונו ממני עד שאתקין קרבנות לקדוש ברוך הוא, שהשכינה היא קרבן לה' בכל איבר ואיבר של המלך, בחבור שלם, בזכר ונקבה. בכל האיברים, שהם: מהם בראש, עינים בעינים, אזנים לגבי אזנים, חטם בחטם, פנים בפנים, פה בפה, כגון (מלכיס-ב ד) וישם פיו על פיו ועיניו על עיניו. וכזה היה מחיה את הילד. וכף ידי המלך עם ידי הגבירה, גוף בגוף, בכל איבריו. קרבן שלם.

שכן אדם בלי אשה הוא חצי גוף, ואין השכינה שורה עליו. כך (פאשר) הקדוש ברוך הוא, הוא איננו בקרבן עם השכינה, בכל ישראל, שהם אנשי מדות, שהם האיברים שלה. עלת העלות לא שורה שם, וכאלו לא היה הקדוש ברוך הוא אחד, מאחר שהוא אינו עם שכינתו. ובחוצה לארץ, שהשכינה מרחקת מבעלה, נאמר, כל הדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. משום שאין שם קרבנות בחוצה לארץ. ובזמן שהקדוש ברוך הוא מתקרב עם שכינתו, יתקנים בו הפסוק הזה, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ועלת העלות שורה עליהם.

אף על גב שתקנו האבות תפלות במקום קרבנות, זה הוא לקרב נפשות ורוחות ונשמות, שהם שכליים לקדוש ברוך הוא ושכינתו פאיקרים לגבי הגוף. אבל מצד הנפשות והמלאכים, שהם גופים ואיברים שמחוץ למלך ומהגבירה, אין שם קרבן. ולכן נאמר בפסא, (שמות יז) ויאמר כי יד על פס יד. (כס, חסר מכס א) והי' חסר משם) (ירמיה יז) פסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. והאיברים פרויד מהגוף. הוא בפנים, והם בחוץ. זהו שכתוב הן אראלם צעקו חצה, חצה ודאי.

יהי רצון שלך, להחזירנו לבית המקדש, לקיים התפלה שבארוה הקדמונים: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתעלנו בשמחה לארצנו, ותטענו בגבולנו, ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו תמידין כסדרן, כל אחד בסדורו, ומוספים פהלכתם. שבעת מחוץ לארץ אין שם קרבנות, כמו הגופים של הבריאה, שהקדוש ברוך הוא ושכינתו, מצד האצילות שלו, אין שם פרויד והפרדה. שהשכינה היא יחודו וברכתו וקדשתו, ולא נקראת גוף אלא פשהתגשמו בפסאות. ומלאכי הבריאה כמו נשמה שמתלבשת בגוף שפל. ולכן, פשהשכינה היא מחוץ להיכל בית המקדש ומחוץ לכסאותיה, פככול באלו לא היתה אחד עמו.

מצד הפסא העליון שהוא גוף לקדוש ברוך הוא, והמלאכים שתלויים ממנו, כמו איברים שתלויים מן הגוף, שהם זכרים, והנשמות שנגזרו מהוה פרוידיא, נוקבין. וקריבו דלהון בקודשא ברוך הוא ושכינתיה.

את על גב דתקיננו אבהן עלותין באתר דקרבינן. האי איהו לקרבא נפשין ורוחין ונשמתין דאינון שכליים לקודשא ברוך הוא ושכינתיה. כאברין לגבי גופא אבל מסטרא דכורסיין ומלאכין, דאינון גופין ואברין, דלבר ממלכא וממטרוניתא, לית תמן קרבנא. ובגין דא אתמר בכורסייא, (שמות יז) ויאמר פי יד על פס יד. (כס, חסר מכס א) (נ"א ח"ו חסר משם הו"ה) (ירמיה יז) פסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. ואברין בפרודא מן גופא. איהו לגו, ואינון לבר. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חוצה, חוצה ודאי.

הוא רעוא דילך, לאחזרא לן לבי מקדשא, לקיים עלותא דאוקמוה קדמאי, יהי רצון מלפניך יי' אלקינו ואלקי אבותינו שתעלנו בשמחה לארצנו ותטענו בגבולנו ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו תמידין כסדרן, כל חד בסדורא דליה, ומוספין פהלכתן. דכען לבר מארעא דישראל, לית תמן קרבנין, כגופין דבריאה, דקודשא ברוך הוא ושכינתיה, מסטרא דאצילות דליה, לית תמן פרוידא ואפרשותא. דשכינתא איהי יחודיה, וברכתיה, וקדושתיה. ולא אתקריאת גופא, אלא כד אתגשמו בכורסיין, ומלאכין דבריאה, פנשמתא דאתלבשא כגופא שפלה. ובגין דא, כד שכינתא איהי לבר מהיכלא דבי מקדשא, ולבר מפורסיין דילה, פככול פאלו לא הוה חד עמיה.

מסטרא דכסא עליון דאיהו גופא לקודשא ברוך הוא, ומלאכין דתליין מגיה, כאברין דתליין מן גופא, דאינון דכורין. ונשמתין דאתגזרו מגיה דכורין. פסא תניינא, גופא דשכינתא, וכל נשמתין דתליין מגיה, נוקבין. ומלאכין דתליין מהוה פרוידיא, נוקבין. וקריבו דלהון בקודשא ברוך הוא ושכינתיה.

הכי יחוד קדשא ברוך הוא ושכינתיה, אף על גב דאינון והנשמות שנגזרו ממנו זכרים. הפסא השני גוף השכינה, וכל הנשמות שתלויים ממנו נקבות, והמלאכים שתלויים מאותו פסא נקבות, וקרבתם לקדוש ברוך הוא ושכינתו. כך יחוד הקדוש ברוך הוא ושכינתו, אף על גב שהם פנשמות לגבי הפסא והמלאכים, כך הם

בְּנִשְׁמָתוֹן לְגַבֵּי כוֹרְסִינְיָא וּמְלֹאכִין, הָכִי אֵינּוּן לְגַבְרָא עֲלֵת הָעֲלוֹת, כְּגוֹפָא, דְּאֵנְתָּהּ הוּא דְמִיחֵד לֹון, וּמְקָרְב לֹון, וּבְגִין דָּא אָמוּנָה דִּילָךְ בְּהוּן, וְאֵנְתָּהּ לִית עֲלֵךְ נִשְׁמָתָא, דְתַהוּי אֵנְתָּהּ כְּגוֹפָא לְגַבְרָה, דְּאֵנְתָּהּ הוּא נִשְׁמָה לְנִשְׁמוֹת, וְלִית נִשְׁמָה עֲלֵךְ, וְלֹא אֲלֵהָ עֲלֵךְ, אֵנְתָּהּ לְכַר מִפְּלֵא, וְלִגְאוּ מִפְּלֵא, וְלְכַל סְטָרָא, וְלַעֲיֵלָא מִפְּלֵא, וְלִתְתָּא מִפְּלֵא. וְלִית אֲלֵהָ אַחְרָא, עֵילָא וְתַתָּא, וּמִפְּלֵ סְטָרָא, וּמִלְגוּ דְעֵשֶׂר סְפִירָן, דְמִנְהוּן כְּלָא, וּבְהוּן כְּלָא תְלִיא וְאֵנְתָּהּ בְּכַל סְפִירָה, בְּאַרְבַּה וּרְחֻבָּהּ, עֵילָא וְתַתָּא, וּבִין כָּל סְפִירָה וּסְפִירָה, וּבְעוּבֵי דְכָל סְפִירָה וּסְפִירָה.

וְאֵנְתָּהּ הוּא דְמְקָרְב לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיהּ, בְּכַל סְפִירָה וּסְפִירָה, וּבְכָל עֲנַפִּין דְנְהוּרִין דְתַלְיִין מִנְהוּן, כְּגַרְמִין, וְגִידִין, וְעוֹר, וּבִשָׁר, דְתַלְיִין מִן גּוֹפָא. וְאֵנְתָּהּ לִית לָךְ גּוֹפָא, וְלֹא אַבְרִים, וְלִית לָךְ נּוֹקְבָא. אֲלֵא אֶחָד בְּלָא שְׁנֵי. יְהָא רַעוּא דִּילָךְ, דְתַקְרַב אֵנְתָּהּ שְׂכִינְתָּא לְגַבֵּי קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּכָל דְרַגִּין דְאֵינּוּן אֲצִילוֹת דִּילָהּ, דְאֵינּוּן נִשְׁמָתוֹן דְבַעֲלֵי מַדּוֹת. נִשְׂיָא יִשְׂרָאֵל. חֲכָמִים. נְבוֹנִים. חֲסִידִים. גְּבוּרִים. אֲנָשֵׁי אֱמֶת. נְבִיאִים. צַדִּיקִים. מְלָכִים. כְּלָהוּ דְאֲצִילוֹת. דָּאִית אַחְרַנִּין דְבְּרִיאָהּ.

דְשְׂכִינְתָּא אִיהִי קְרַבָּן, שְׁמֹן הַמְשָׁחָה. מִימִינָא שְׁמֹן לְמֵאוֹר, כְּגוֹן (בְּרַאשִׁית א) אֵת הַמֵּאוֹר הַגָּדוֹל. שְׁמֹן מִשְׁחַת קְדוּשָׁא אִיהוּ מִסְטָרָא דְשְׂמָאֵלָא, דְאֵתְמַר בַּהּ וְקִדְשָׁתָּהּ אֵת הַלְוִיִּם. שְׁמֹן כְּתִית, אִיהִי מִסְטָרָא דְצַדִּיק, דְאִיהוּ כְּתִישׁ כְּתִישִׁין מֵאַבְרִין דְאֵינּוּן זִיתִים, לְאַחְתָּא מִשְׁחָא לְגַבֵּי פְתִילָה. פְתִילָה תְכָלָא. וּגְבוּרָה מִתְמָן אִיהִי יְרָאָה, וְלוֹיִם שׁוֹמְרִין הַמְקַדְשׁ.

וּמִתְמָן פְּקוּדָא לִירָא מִן הַמְקַדְשׁ, וְאִיהוּ מִצּוֹת עֲבוּדָת הַלְוִיִּם בְּמַקְדָּשׁ בְּכ"ד מִשְׁמְרוֹת לוֹיִם דְבְּהוּן לוֹיִם בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה הוּוּ מְזוּמְרִין קְדוּמָה, לְסַלְקָא שְׂכִינְתָּא

לְגַבְרָא עֲלֵת הָעֲלוֹת, כְּגוֹפָא, שְׂאֵתָהּ הוּא שְׂמִיחָד אוֹתָם וּמְקָרְב אוֹתָם, וְלָכֵן אָמוּנְתָךְ בְּהֵם, וְאֵתָהּ אֵין נִשְׁמָה עֲלֵיךְ, שְׂתַהֲיָה אֵתָהּ כְּגוֹפָא אֲלֵיהּ, שְׂאֵתָהּ הוּא נִשְׁמָה לְנִשְׁמוֹת, וְאֵין נִשְׁמָה עֲלֵיךְ, וְלֹא אֲלוֹהַּ עֲלֵיךְ. אֵתָהּ מְחוּץ לְכָל, וּבְתוֹךְ הַכָּל, וּלְכָל צַד, וְלַמְעֵלָה מִהַכָּל, וְלַמְטָה מִהַכָּל. וְאֵין אֲלוֹהַּ אַחַר לַמְעֵלָה וְלַמְטָה וּמִכָּל צַד, וּמִתּוֹךְ עֵשֶׂר הַסְּפִירוֹת, שְׂמָהֶם הַכָּל, וּבְהֵם הַכָּל תְּלוּי, וְאֵתָהּ בְּכָל סְפִירָה, בְּאַרְבַּה וּרְחֻבָּהּ, לַמְעֵלָה וְלַמְטָה, וּבִין כָּל סְפִירָה וּסְפִירָה, וּבְעֻבֵי כָל סְפִירָה וּסְפִירָה.

וְאֵתָהּ הוּא שְׂמְקָרְב אֵת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשְׂכִינְתּוֹ בְּכָל סְפִירָה וּסְפִירָה, וּבְכָל הָעֲנַפִּים שֶׁל הַמֵּאוֹרוֹת שְׂתַלוּיִים מֵהֵם, כְּעֲצָמוֹת, וְגִידִים, וְעוֹר, וּבִשָׁר, הַתְּלוּיִים מִן הַגּוֹפָא. וְאֵתָהּ אֵין לָךְ גּוֹפָא, וְלֹא אַבְרִים, וְאֵין לָךְ נְקֻבָּה. אֲלֵא אֶחָד בְּלֵי שְׁנֵי. יְהִי רְצוֹן שְׁלָךְ, שְׂתַקְרַב אֵתָהּ אֵת הַשְּׂכִינָה לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל הַדְּרָגוֹת שֶׁהֵן אֲצִילוֹת שְׁלָה, שֶׁהֵן נִשְׁמוֹת שֶׁל בַּעֲלֵי מַדּוֹת. נִשְׂיָא יִשְׂרָאֵל. חֲכָמִים. נְבוֹנִים. חֲסִידִים. גְּבוּרִים. אֲנָשֵׁי אֱמֶת. נְבִיאִים. צַדִּיקִים. מְלָכִים. כְּלָם מֵאַצִּילוֹת, שִׁישׁ אַחְרִים שֶׁל בְּרִיאָהּ.

שְׂהַשְּׂכִינָה הִיא קְרַבָּן, שְׁמֹן הַמְשָׁחָה. מִלְּמִין שְׁמֹן לְמֵאוֹר, כְּגוֹן (בְּרַאשִׁית א) אֵת הַמֵּאוֹר הַגָּדוֹל. שְׁמֹן מִשְׁחַת קְדוּשָׁא הוּא מִצַּד הַשְּׂמָאל, שְׂנַאֲמַר בּוֹ וְקִדְשָׁתָּהּ אֵת הַלְוִיִּם. שְׁמֹן כְּתִית הוּא מִצַּד שֶׁל צַדִּיק, שֶׁהוּא כּוֹתֵשׁ כְּתִישׁוֹת מֵאַבְרִים, שֶׁהֵם זִיתִים, לְהוֹרִיד שְׁמֹן לְגַבֵּי פְתִילָה, פְתִיל תְּכָלָת.

וּהַגְּבוּרָה מְשֵׁם הִיא יְרָאָה, וְלוֹיִם שׁוֹמְרִים הַמְקַדְשׁ. וּמִשְׁם מִצּוֹה לִירָא מִן הַמְקַדְשׁ, וְהִיא מִצּוֹת עֲבוּדָת הַלְוִיִּם בְּמַקְדָּשׁ בְּעֵשְׂרִים וְאַרְבַּע מִשְׁמְרוֹת לוֹיִם שֶׁבְּהֵן הִיוּ מְזוּמְרִים לוֹיִם בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה לְפָנֶיךָ לְהַעֲלוֹת שְׂכִינָה, שְׂהִיא שִׁירָה וְזִמְרָה, בְּהֵם

לה' כ"ד עם שירה וזמרה - כ"ו, פחושבון יהו"ה. ולאחריה מצוה, היא מצות קטרת תמיד לקדוש ברוך הוא, והקטרת כקרבן.

והפשיט את העולה ונתחיה. ואמורין לנתחיה. ואמורים ופדרים שהם מתעפלים כל הלילה, הם כפרת איברי הגוף שלו ונפשו שלא ישרפו בגיהנם, ולא ימסרו ביד מלאך המות. ומשום שכן אדם חטא בציצת הרע, שהוא צפוני, כך שחיתתו בצפון, להצילו מאותו צפוני.

ובקרבנות, קח בהם קל וחמר מנביאים. שאף על גב שהתורה היא שם יהו"ה, והנבואה שנאמר בה (ישעיהו 48) רוח ה' תניחני - עם כל זה, לא כל בעלי תורה שקולים, ולא כל הנביאים שקולים, שיש נביאים שנבואתם בלבושי המלך, וכך היא תורה שבעל פה, כמה בעלי ספקות ופרוקים בלבוש המלך.

ויש אחרים שעולים יותר באיברי גוף המלך, שנאמר בהם ואראה, וראיתי, במראה - בעינים. (חבוקק א) ה' שמעתי שמעך יראתי - בשמיעה. יחזקאל, הסתכלותו ונבואתו מהעינים. חבוקק מהאזנים, בשמיעה. ולכן ראה יחזקאל כל מראות המרפכה האלה בראיה, בעין השכל. חבוקק בשמיעה. ויש נביא שנבואתו בפה, זהו שכתוב ויגע על פי. נבואה אחרת מריח החטם, זהו שכתוב (יחזקאל ב) ותבא בי הרוח. ויש שנבואתו ביד, זהו שכתוב (חושע יב) וביד הנביאים אדמה. ואחרים לפנים בחיי המלך, ואחרים לפני ולפנים. וכך בתורה, פשטי"ם, ראיו"ת, דרשו"ת, סודו"ת של סתרי

דאיהי שירה וזמרה בהון ליי'. כ"ד עם שירה וזמרה כ"ו, כחושבון יהו"ה. ונבואתיה פקודא איהי מצות קטרת תמיד לקודשא בריך הוא, וקטרת כקרבנא.

והפשיט את העולה ונתחיה. ואמורין ופדרין דאינון מתאפלין כל הלילה, (ד' ק"ו א"ו) אינון כפרה דאברין דגופא דיליה ונפשיה, דלא יתוקדון בגיהנם, ולא יתמסרון בידא דמלאך המות, ובגין דבר נש חב ביצר הרע, דאיהו צפוני, הכי שחיתתו בצפון לשבא ליה מההוא צפוני.

ובקרבניו, טול בהו קל וחומר מנביאים, דאף על גב דתורה איהי שם יהו"ה, ונבואה דאתמר בה (ישעיהו 48) רוח יי' תניחני. עם כל דא, לאו כל מארי תורה שקולין, ולא כל נביאים שקולין, דאית נביאים, דנבואה דלהון בלבושין דמלכא, והכי הוא אורייתא דבעל פה, כמה מארי ספקות ופרוקין, בלבושא דמלכא.

ואית אתרנין דסלקין יתיר, באברים דגופא דמלכא, דאתמר בהון ואראה, וראיתי, במראה, בעינין. (חבוקק א) יי' שמעתי שמעך יראתי, בשמיעה. יחזקאל אסתכלותיה ונביאותיה מעינין. חבוקק מאודנין בשמיעה. ובגין דא, יחזקאל חזא כל אליו מראות דמרפכה בראיה, בעין השכל. חבוקק, בשמיעה. ואית נביאה דנבואתיה בפומא, הדא הוא דכתיב, (ישעיהו 1) ויגע על פי. נבואה אחרא מריחא דחוטמא, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל ב) ותבא בי הרוח. ואית דנבואתיה ביד, הדא הוא דכתיב, (חושע יב) וביד הנביאים אדמה. ואתרנין לפנים בחיי המלך, ואתרנין לפני לפנים.

והכי באורייתא, פשטי"ם, ראיו"ת, דרשו"ת, סודו"ת דסתרי תורה, ולעילא סתרי סתרים לה' הכי כקרבנין אף על גב דקרבנין בלהו ליהו"ה, איהו נטיל פלא, ופליג קרבנין למשיריין דיליה. מנהון פליג תורה, ולמעלה סתרי סתרים לה'. כך בקרבנות, אף על גב

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

